

FERENC BARNÁS

PÂNĂ LA SFÂRȘITUL VIEȚILOR NOASTRE

(fragment*)

1.

Vreau să evadez. Nu pot. Durerea este atât de puternică, încât nu pot să mă ridic și să ies din salon, să pornesc pe coridor, să cobor la etajul întâi, apoi la parter, să ies pe ușa de la intrare și apoi să traversez curtea spitalului – nu am cum să ajung la intrarea principală decât dacă intru mai întâi pe ușa cu grilaj, aflată vizavi de anexă, în clădirea principală. Trebuie să fie în jur de ora trei noaptea. Dacă ușa cu grilaj e deschisă, atunci voi ajunge pe un coridor îngust pe care trebuie să-l parcurg pentru a ajunge la cabina portarului. Zona este prevăzută cu camere; nu contează, dacă voi reuși să ajung până acolo, atunci nici portarul nu va reuși să mă oprească – în cel mai rău caz mă voi năpusti în ușa de sticlă. Nu aș suferi răni serioase, așa că aș putea să-mi continui drumul către blocuri.

Ca să fac o mișcare, am nevoie de ajutorul sorei medicale.

– Soră! strig eu. Nu aude, știu că nu aude, poate că s-a întins să se odihnească sau poate că a fost chemată la un bolnav. Mai strig odată, de data asta mult mai tare:

– Soră!! Simt presiune și încordare în partea de jos a abdomenului, în vezica urinară, în zonele aflate deasupra ei – durerea radiază în tot corpul. Iarși nu pot să urinez. De s-ar termina odată! De n-ar trebui să mai simt tensiunea! Presiunea nu mai e în partea de jos a abdomenului, ci în cap. Ba nu, totul se desfășoară în zona din jurul vezicii. Încerc să mă calmez, dar degeaba, durerea la care sunt supus e mult mai puternică decât voința mea. Mă vait. Nu. Eu la trei noaptea nu îndrăznesc să mă vait în salon, unde în afară de mine mai sunt și alți bolnavi care probabil că dorm. Corpul meu devine vocal: pereții celulari gata să pleznească storc sunetele din gâttelej meu, din fisurile de sub gâttelej. Reacțiile involuntare ale corpului meu ajung cu intermitențe până la conștiință, între timp sunt copleșit de noi și noi valuri de durere. Dacă aceste valuri continuă să se întetească, așa cum se întâmplă și acum, atunci nu pot să mă concentrez decât la cum să plec de aici, la faptul că în comparație cu această stare, neființa este o eliberare, o salvare.

Strig iarși. În zadar.

Nu știu cât timp trece până când sora apare în sfârșit lângă patul meu. O informez că iar nu pot să urinez. La care ea se apleacă asupra zonei mele pelviene dezgolite și scoate țeava de plastic a cateterului urinar din țeava care iese din organul meu sexual; n-are încotro, altfel nu poate să determine unde s-a înfundat. Observă imediat cheagurile de sânge înțepenite în țeava de plastic, văd în penumbră, pentru că stau în patul care se află cel mai aproape de coridor, iar o parte dintre tuburile de neon de pe coridor sunt aprinse. Îmi ridic, pe cât posibil, trunchiul; în mine nu mișcă decât durerea și neputința. Câteva secunde mai târziu, cu cateterul urinar în mână, sora intră în baia care deservește salonul, unde avem și veceu; o aud cum golește conținutul pungii de plastic. Apoi aud că deschide robinetul și spală țeava cateterului; zgomotul ultimei operațiuni nu ajunge până la mine, dar știu că asta a făcut, asta trebuie să fi făcut. După aceea se întoarce la patul meu și atașează înapoi țeava cateterului la țeava care iese din organul meu sexual: simt cum împinge una într-alta țevile, m-am obișnuit cu senzația pe care o provoacă această reatașare, asta e o nimica toată în comparație cu presiunea. Între timp, urina începe să curgă încet prin țeavă în punga de plastic. În ultimele cincisprezece ore mi-a fost dat să experimentez modul în care corpul meu își adună forțele pentru a putea face față în continuare durerii. Nu eu, ci corpul meu este cel care se pregătește pentru cele ce urmează. Numai de s-ar termina odată! Să se termine odată! Să nu mai știu de mine! Să nu știu că exist! Durerea trăită în stare de inconștiență nu este durerea pe care o cunosc, deși conștiința e prezentă și cerne și în inconștiență. În spitalul lui Dr. Csető am putut să urmăresc parțial ce mi se întâmplă, așa a fost. Abia în momentul desprinderii complete, al dezlegării complete se desprinde de noi ceea ce ne leagă de percepție și prin intermediul ei de senzație, așa mi-a rămas experiența în minte.

După jumătate de oră, totul o ia de la început.

Nu e nimeni lângă mine. Asta e singura sursă a puterii mele. În salon mai sunt și alții, dar ei sunt străini, cu toate că, atunci când durerea se întetește, nici eu nu mai sunt,

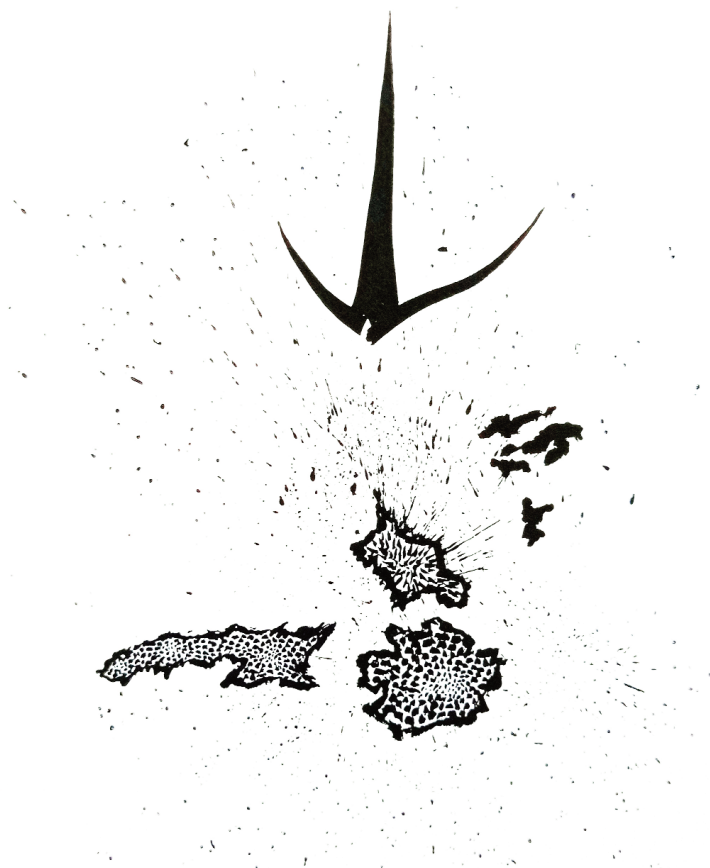
nu mai există nimeni și nimic, cu excepția durerii, care mă subjugă întru totul. Și dorința.

Zăceam pe pat și mă concentram numai și numai la asta: să mă sting. Dorința asta era mai puternică decât orice altceva, chiar și decât durerea uneori. Dacă nu exist, atunci nici durerea nu mai există. Aveam o singură întrebare, o singură întrebare de natură tehnică: oare cum voi ajunge până la blocuri? Ca să ajung până la blocurile de zece etaje, trebuie să ocolesc casa firmei de pompe funebre, m-am gândit eu, adică trebuie să merg pe strada Sörgyár până la strada Lavotta, apoi pe Lavotta să fac stânga, trebuie să o parcurg ca să ajung la bulevard, care se află la patru-cinci minute distanță de spital. Blocurile se află de cealaltă parte a bulevardului. Cred că trebuie să mai merg o sută de metri și ajung la primele clădiri. Poate reușesc să intru în primul bloc, mi-a trecut prin minte, poate că nu țin ușa de la intrare închisă sau dacă o țin, cineva a uitat să o închidă tocmai în noaptea asta. Măcar să reușesc să intru în clădire, nu contează dacă liftul nu funcționează, ajung eu cumva până la etajul zece. Unu, doi, trei, patru, cinci, șase, șapte, opt, nouă, zece. Acoperișul înseamnă deja etajul unsprezece, sigur există o ușă spre exterior, o ieșire de urgență sau ceva

asemănător, de ce n-aș putea să urc pe acoperiș, din câte țin minte, în Ungaria nu se respectă întotdeauna normele de siguranță. Trebuie să ajung în vârful blocului de zece etaje! Dacă nu voi reuși, atunci va trebui să sun la un apartament, începând cu etajul al șaselea sau al șaptelea ar fi în regulă oricare, trebuie să-mi fac un plan. Ascundeți-mă, vor să mă linșeze! Poate găsesc altceva; pot să spun ceva care să-l facă pe cel din fața mea să devină neputincios preț de câteva secunde, incapabil să miște, îmi sunt suficiente câteva secunde, în timpul asta trec prin, sparg orice, important e să ajung într-o locuință, într-o cameră sau bucătărie: trebuie să ajung la o fereastră, la o ușă sau fereastră, orientată direct către stradă sau parc, în rest rezolv eu. Totul se va concentra într-o singură clipă, o singură mișcare executată cu infinită precizie. Voi avea forță și elan, care mă vor salva.

În jur de cinci și jumătate, după ce sora mi-a golit de încă două ori cateterul la baie, presiunea a mai cedat. Colegii mei de suferință erau deja treji.

– Scuze pentru cele întâmplare în timpul nopții, am spus, în timp ce îmi trecea prin minte că în realitate nu fusesem niciodată la blocurile de zece etaje. Blocurile îmi atrăseseră atenția când, cu câteva luni mai devreme,

pășeam pentru prima dată dincolo de intrarea principală de pe strada Sörgyár a spitalului Bajcsy-Zsilinszky, aparținând Administrației Capitalei.

– Nu suntem la spovedanie, să lăsăm destăinuirile! a spus un bărbat între două vârste care stătea pe patul de vizavi și citea ziarul. Eram patru în salon, el fiind cel mai tânăr dintre noi. Ceilalți doi trebuie să fi avut în jur de șaptezeci de ani, amândoi priveau fără o vorbă în pământ. M-am întors către fereastră și m-am gândit că ceea ce lăsăm aici în momentul morții nu este viața, ci acele câteva crâmpie de amintiri de care, dintr-un motiv sau altul, suntem străfulgerați în acele clipe. Tot restul se șterge, până și faptul că am trăit.

Am ajuns înapoi la Secția de Urologie a Spitalului Bajcsy-Zsilinszky la sfârșitul lui octombrie, în urma unei operații de prostată, considerată reușită. Doctorul Szokolai mă externase cu o săptămână mai devreme, spunându-mi să consum multe lichide în perioada de convalescență, ceea ce am și făcut. Timp de câteva zile păruse că mă vindec, încet dar sigur, până când, în a șasea zi, urinatul începuse să devină din ce în ce mai dificil. Apoi, după o vreme nu mai putusem să urinez deloc. Lil nu era acasă, din pricina drumului pe care urma să-l întreprindă peste ocean, fusese nevoită să plece dimineața devreme în provincie, din cauza unei negocieri. Înainte să plece, îmi spusese:

– Să bei mult, așa cum te-a rugat medicul. Lichidul o să-ți curețe canalele.

Așa că băusem multă apă, practic dublu față de zilele precedente: ajunsesem la cinci-șase litri. Mă duceam din zece în zece minute la baie, apoi din cinci în cinci minute, apoi din două în două minute. Însă nu eram în stare să urinez. Din când în când porneam robinetul de la chiuvetă, apoi mă așezam pe veceu și așteptam. Degeaba. Mai târziu mă întorsesem în cameră și mă întinsesem pe pat, pentru că în felul ăsta nu mi se încorda atât de tare burta, care între timp se umflase îngrijorător de mult – pe nesimțite, corpul meu devenea alt corp. Apoi nu mai suportam să stau nici culcat. În jur de miezul nopții, înainte ca Lil să ajungă acasă, chemasem un taxi și mă dusesem la spitalul Bajcsy-Zsilinszky. În taxi, îi scrisesem un sms lui Lil.

– Ce s-a întâmplat? m-a întrebat medicul de gardă, pe care l-am așteptat mai bine de un sfert de oră în fața secției de urologie a spitalului; asistenta din schimbul de noapte reușise să dea peste el.

– Domnule doctor, mă chinui de ore întregi să urinez și am băut o grămadă de apă. Asta a fost tot ce i-am spus. Nu am putut să-i vorbesc despre cele trăite în ultimele ore sau despre ce trăiam în acel moment, așa cum nu am putut să-i relatez prin ce trece corpul meu, cu toate că ceea ce mie mi se părea aproape insuportabil, corpul suporta încă. Cât de exact formulează medicina: exitus.

– Culcați-vă pe pat și dați-vă jos pantalonii! a spus medicul. În timp ce mă culcam pe pat, respectiv îmi lăsăm în vine pantalonii cu tot cu chiloți, medicul a citit raportul medical, pe care i-l înmănasem la intrarea în cabinet. Apoi m-a examinat.

– Sângerare după operație, se mai întâmplă. În astfel de cazuri, sângele poate forma cu ușurință cheaguri în uretră, care blochează astfel calea urinei, a spus medicul și s-a întors către asistenta din schimbul de noapte, care intrase împreună cu noi în cabinet.

– Manyika, voi avea nevoie de un cateter, a spus medicul. Asistenta a scos dintr-un dulap cu uși de sticlă un cateter, pregătindu-l. Apoi s-a apropiat de medic și i l-a dat.

– O să fie neplăcut, a spus medicul, care la puțin timp după aceea mi-a potrivit țeava de cauciuc în deschizătura uretrei. După aceea a așteptat un pic, apoi a împins țeava cu mișcări lente până la deschizătura vezicii. Nu era prima dată când mi se făcea asta, îmi pusese cateter și imediat după operație. În scurt timp, urina a început să curgă.

– Mulțumesc, domnule doctor, i-am spus, adică mai degrabă i-am șoptit.

– Va trebui să vă ținem aici, în starea asta nu vă putem lăsa să plecați acasă, a spus bărbatul cel tânăr, care probabil era medic rezident.

– Și câtă vreme va trebui să rămân aici?

– Nu știu. Acum mergeți și odihniți-vă, a spus medicul și a rugat-o pe asistentă să îmi găsească un pat.

Cu punga de plastic a cateterului în mână, m-am dat încetșor jos de pe pat, apoi mi-am aranjat hainele. După aceea i-am spus asistentei că putem să mergem.

Asistenta m-a condus în salonul aflat în capătul coridorului, unde mi-a făcut semn către patul gol de lângă ușă.

– Culcați-vă aici, mi-a spus și mi-a îndesat în brațe o cămașă albă, din cele folosite de regulă pentru operații. Cu o săptămână în urmă primisem o cămașă asemănătoare. Acum aveam nevoie de ea din cauza cateterului; punga și țeava aveau împreună aproape un metru lungime, iar organul meu sexual trebuia să rămână neapărat nestingherit.

– Chemați-mă dacă e ceva, mi-a spus asistenta câteva secunde mai târziu, lăsându-mă singur.

M-am dezbrăcat, iar apoi, după ce mi-am pus cămașa de noapte, m-am întins pe pat. Am crezut că în decurs de o oră voi reuși să adorm. Nu am reușit. După douăzeci de minute am strigat-o pentru prima oară pe asistentă:

– Soră!

**Fragment din volumul Până la sfârșitul vieților noastre, de Ferenc Barnás, în curs de apariție la editura Curtea Veche.*

© Editura Curtea Veche